

Arrest

nr. 280 518 van 22 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE CROOCK, die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1999.

1.2. Verzoeker dient op 6 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 23 maart 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de provincie Kunduz. U verklaart dat u Afghanistan verliet omdat de taliban u wilde rekruteren. Ze zouden u daarvoor hebben meegenomen vanuit de moskee. U kon echter na enkele dagen ontsnappen. U verliet daarop Afghanistan. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dan ook problemen met de taliban. In België kwam u later te weten dat uw vader betrokken raakte in een grondconflict en daarbij werd gedood door een oom wiens zonen bij de taliban zijn. Dat gebeurde toen of vijftien dagen voor de val van de vorige regering. Daardoor vreest u eveneens problemen bij terugkeer naar Afghanistan. Men zou er immers van uit gaan dat u wraak zou nemen voor de dood van uw vader. Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), evenals kopieën van de taskara's van uw ouders. U geeft aan dat een oom van u in België blijft, zijnde A.K. (OV [...]).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt verder dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat u zich in eerste instantie onterecht als minderjarige probeerde voor te doen, hetgeen al danig afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Zo geeft u aan dat u w exacte geboortedatum niet kent (zie nota's CGV p.2). Het CGVS begrijpt dat men in Afghanistan niet altijd de exacte geboortedata kent. Maar men kan toch redelijkerwijze verwachten dat men ongeveer weet hoe oud men is. Dat u in Slovenië en in België bij aankomst verklaarde minderjarig te zijn, terwijl u dan nadien van uw oom vernam dat u eigenlijk al meerderjarig was, komt weinig aannemelijk over, zeker gezien u in Afghanistan over een taskara (Afghaans identiteitsdocument) beschikte waarop staat vermeld dat u meerderjarig bent (zie nota's CGVS p.3). De indruk bestaat dat u zich aldus bewust minderjarig voordeed ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Ten tweede kan het CGVS ook geen geloof hechten aan uw bewering dat uw vader in Afghanistan is gedood wegens een grondconflict.

Zo hebt u vooreerst nagelaten het CGVS in te lichten over dit incident betreffende uw vader. Gezien de ernst van het gebeuren én de implicatie die dit voor u zou hebben volgens uzelf, zijnde dat u een extra vrees koestert bij terugkeer naar Afghanistan, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u de asielinstanties hiervan zo snel als kan op de hoogte brengt. U kwam dit te weten toen u in België vanuit het Klein Kasteeltje naar het opvangcentrum in Sijsele verhuisde in september 2021 (zie nota's CGVS p.7 en 8), zijnde na het invullen van de vragenlijst van het CGVS. Dat u echter naliel dit te melden aan de asielinstanties doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. U verklaart dat u dit aan uw assistent wilde vertellen maar dat de dag van uw afspraak de tolk ziek was (zie nota's CGVS p.8). Dat is uiteraard geen afdoende excuus om de asielinstanties niet op de hoogte te brengen van deze beweerde belangrijke ontwikkelingen in Afghanistan.

Zo kan u amper iets concreet vertellen over dat grondconflict en het incident dat daaruit voortkwam. U kan enkel vertellen dat uw vader is neergeschoten en gedood (zie nota's CGVS p.8). U kwam dat te weten van uw oom in België. Maar het is helemaal niet aannemelijk dat u daarover niet meer vragen aan uw oom hebt gesteld en dat u niet meer informatie daarover hebt proberen te verzamelen via uw familie, hier of in Afghanistan. Indien dit incident werkelijk gebeurd was en u op basis daarvan werkelijk problemen vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich hierover beter informeerde. U zegt dat u uw oom geen vragen kon stellen omdat die naar zijn werk moest,

of omdat die niet wilde dat u zou wenen wanneer die meer vertelde (zie nota's CGVS p.9). Dat is uiteraard geen afdoende of geloofwaardig excuus.

Zo weet u ook niet wat er precies aan de basis lag van dit grondconflict. U gevraagd daarnaar geeft u algemene voorbeelden van redenen waarom grondconflicten ontstaan in Afghanistan (zie nota's CGVS p.9), maar niet waarom concreet dit conflict is ontstaan.

Zo zegt u dat de zonen van de oom (oom van vader) met wie uw vader in het grondconflict was gewikkeld bij de taliban zijn. Zij zouden uw vader hebben gedood. Maar u gevraagd naar welke functie ze in de taliban hebben, komt u niet verder dan dat het commandanten zijn (zie nota's CGVS p.12). De taliban is heden aan de macht in Afghanistan en u daarom gevraagd welke functie ze precies hebben in het huidige Afghanistan, weet u daarop geen antwoord te geven (zie nota's CGVS p.12). Indien u werkelijk een zeer concrete vrees aanhaalt ten aanzien van die twee neven van uw vader, dan kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u daar iets meer concreet over kan zeggen. Algemeen gezien weet u trouwens niet te zeggen wie de huidige belangrijke functies in uw regio in handen hebben, zoals zijnde de burgemeester van Kunduz (waar toch uw moeder en ooms vandaag zouden verblijven), of het nieuwe districtshoofd (zie nota's CGVS p.13).

Zo legt u in elk geval ook geen enkel stuk neer dat uw relaas kan staven (zie nota's CGVS p.3).

Zo verwijst het CGVS ten slotte ook naar de beslissing die is genomen in het kader van uw oom, zijnde A.K. (OV [...]), die in België verblijft. Uw oom vertelde ondermeer dat er een conflict was met de taliban waarbij de taliban zijn broer H., zijnde uw vader, zou hebben gedood, terwijl u aangeeft dat uw vader nog leeft en u zelfs een recente taskara van uw vader neerlegt. Eveneens de vader van uw oom, zijnde uw grootvader langs vaderszijde, zou volgens uw oom door de taliban zijn gedood, terwijl u verklaart dat uw grootvader aan een natuurlijke dood is gestorven (zie nota's CGVS p.11). Het CGVS nam een beslissing waarin het geen geloof hecht aan het asielrelaas van uw oom. Maar de vaststelling dat uw oom geen scrupules had om over zaken als de dood van dichte familieleden te liegen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente verklaringen als zou uw vader nu in het kader van een grondconflict zijn gedood. Deze verwijzing naar een huidig grondconflict lijkt dan ook eerder een toevoeging aan uw asielaanvraag in het kader van de nieuwe situatie in Afghanistan waarbij de taliban in het hele land de macht hebben en er dus geen sprake meer is van regionale verschillen qua veiligheid die een beleid van 15c verantwoorden om zo alsnog het statuut van vluchteling te kunnen verkrijgen.

Volledigheidshalve stelt het CGVS ook vast dat u geen enkel idee hebt waarom precies uw oom destijds naar België kwam (zie nota's CGVS p.5). U werd meermaals gevraagd of u enig zicht had op de reden van zijn vertrek uit Afghanistan en pas na aandringen verklaart u vaag dat uw 'vader zei enkel dat het problemen waren met de taliban', maar verder kon u niets zeggen. Dit is niet geloofwaardig. Indien uw oom al jarenlang in Europa was en u hier met hem regelmatig contact hebt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, als volwassene persoon, met uw oom daarover al gepraat hebt. Ook hier moet het CGVS vaststellen dat u bepaalde informatie wilt achter houden voor de asielinstanties.

Ten derde stelt het CGVS vast dat uw beweerde rekrutering door de Taliban niet aannemelijk overkomt.

Zo is het ten eerste opvallend dat u verklaart dat de taliban naar de moskee kwam waar u studeerde en dat men kwam vertellen om mee te gaan voor de jihad en dat u werd 'overtuigd' om dan te zeggen dat u 'geforceerd' werd meegenomen (zie nota's CGSV p.15). U daarop gewezen kon u dat niet uitleggen en herhaalt u in algemene termen wat de taliban zou hebben gedaan in de moskee waar u studeerde. Deze vage verklaringen komen weinig aannemelijk over, zeker omdat u niet kan aanduiden waarom de taliban u wilde meenemen, u geeft zelf toe dat u geen specifieke 'skills' of kennis hebt (zie nota's CGVS p.17).

Zo zegt u zeer stereotiep dat u na enkele dagen kon ontsnappen van de taliban (zie nota's CGVS p.17). Dit komt weinig aannemelijk over. Indien u werkelijk door de taliban werd gevisieerd voor rekrutering kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u niet zomaar de kans werd geboden om te ontsnappen en weer naar huis te keren. Dat u dan ontsnapte en dat de taliban nadien maar één keer bij u thuis naar u is komen vragen komt al helemaal niet aannemelijk over. Uw vader zei u dat ze nadien niet meer naar uw huis kwamen (ook al zou uw vader hebben laten blijken dat u nog gezocht wordt). Dat de taliban u trouwens nu, zoveel jaren later, wegens dat incident alleen problemen zou geven komt weinig aannemelijk over. De taliban is immers aan de macht nu en heeft op zich geen rekruten meer nodig.

Aldus kan, mede gezien uw andere ongeloofwaardige verklaringen, aan uw beweerde vrees voor de taliban bij terugkeer geen geloof worden gehecht.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u via verschillende Europese landen naar België reisde. Uw vingerafdrukken werden in Slovenië genomen maar u wachtte daar niet de asielprocedure af. Dat u nergens in die andere landen een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, of de asielprocedure afwachtte, doet vermoeden dat u geen werkelijke nood hebt aan internationale bescherming.

Aldus kan u de vluchtelingstatus niet worden toegekend. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2021_06 EASO COI Report Afghanistan Security situation.pdf](#), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09 EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabieler veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijzen te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met u persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kunduz. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen

gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A. van het vluchtelingenstatus en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”;*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden:

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 6 januari 2021.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1999, 21 – 22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Nochtans staat vast dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

- Persoonlijk vluchtrelaas van verzoeker

Verzoeker heeft op een uitgebreide manier zijn gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van verweerster kenbaar gemaakt. Echter acht verweerster het vluchtrelaas van verzoeker, ten onrechte, niet geloofwaardig.

Zo haalt verweerster in de bestreden beslissing vooreerst aan dat verzoeker zich bewust als minderjarige zou hebben voorgedaan, hetgeen afbreuk zou doen aan zijn algemene geloofwaardigheid, quod non.

Verzoeker betwist én wenst absoluut te benadrukken dat hij nooit of te nimmer de bedoeling heeft gehad de Belgische asielautoriteiten verkeerde informatie te geven. Verzoeker weet gewoon echt niet wanneer hij geboren is. Dit is op zich ook niet zo onlogisch gezien er in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan geboortedata. Verzoeker heeft dit ook zo aangehaald in zijn persoonlijk onderhoud maar het is kwalijk te zien dat deze verklaringen door verweerster zonder meer van tafel worden geveegd.

[...](administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2 – 3)

Nochtans is verzoeker oprecht én heeft hij naar bestvermogen z'n geboortedatum bij aankomst in België opgegeven. Deze leeftijd werd gebaseerd op de leeftijd die verzoeker in Slovenië heeft gekregen, want, in tegenstelling tot hetgeen verweerster probeert hard te maken heeft verzoeker in Slovenië niet zélf zijn leeftijd gegeven maar werd de 17 – jarige leeftijd bepaald door de Sloveense autoriteiten:

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2)

Dat verzoeker in Slovenië niet de uitkomst van het opgestart verzoek tot het verkrijgen internationale bescherming afwachtte en dit zou gelijkstaan met het vermoeden dat er geen werkelijke nood is aan internationale bescherming is vanzelfsprekend een weinig onderbouwd argument door verweerster. Zo had verzoeker nooit de intentie om een verzoek internationale bescherming in Slovenië te dienen en werd hij er verplicht tot geven van vingerafdrukken. Doel was reizen naar België gezien ook z'n oom hier woonachtig is. Dat dit de wens van verzoeker was is zeker niet eigenaardig gezien verzoeker, als jongeman in Europa, enkel kon rekenen op de enige steun van zijn oom.

Wat betreft het eigenlijke vluchtrelaas stelt verweerster in de bestreden beslissing geen geloof te kunnen hechten aan het feit dat de vader van verzoeker in Afghanistan is gedood wegens een grondconflict. Zij baseert haar standpunt onder meer op het gegeven dat verzoeker verweerster niet zou hebben ingelicht over het incident betreffende z'n vader, hetgeen wel héél kort door de bocht is. Immers, verzoeker was, op het moment van z'n eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet op de hoogte van de dood van z'n vader. Het klopt dat z'n vader inmiddels was gestorven maar verzoeker wist dit niet en heeft pas een aantal maanden later dit triestige nieuws via z'n oom in België vernomen:

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7).

Eerlijk gezegd wist verzoeker niet dat het zo belangrijk was verweerster van dit incident al op voorhand op de hoogte te brengen. Verzoeker ging ervan uit dat z'n grote interview nog ging volgen en dat hij daar alle tijd zou krijgen om gebeurtenissen in Afghanistan te bespreken.

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8) 5

Verzoeker wou inderdaad wel z'n sociale assistent verwittigen van het overlijden van z'n vader, maar gezien er toen geen tolk aanwezig was, was dit niet mogelijk:

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8).

Toen verzoeker het overlijden van z'n vader vernam werd er door de oom in België niet meer informatie gegeven dan dat. Verzoeker vroeg wel door, maar kreeg enkel te horen dat de aanleiding van het dispuut een grondconflict was. Gezien dit alles ook voor z'n oom emotioneel zéér moeilijk is durfde cliënt niet goed te 'pushen'. Verzoeker kon ook zelf niet bellen / contact opnemen met Afghanistan zodat hij het maar diende te doen met de weinige informatie die hij van z'n oom kreeg.

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11)

In tegenstelling tot verweerster in de bestreden beslissing aanhaalt kon verzoeker wel degelijk het één en het ander zeggen over z'n neven die bij de taliban zijn. De neven zijn nl. 'commandant' zodat verzoeker hieromtrent meer heeft verteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verweerster mag echter niet vergeten dat verzoeker ondertussen twee jaar Afghanistan heeft verlaten, én verzoeker, zoals voorheen aangehaald, quasi geen contact heeft met het thuisfront zodat het voor verzoeker als het ware onmogelijk is om actuele gegevens te verkrijgen. Dit is meteen ook de reden waarom verzoeker er niet in slaagt documenten aangaande het grondconflict te bekomen. Er zijn wel documenten over de grond, maar er zijn geen stukken over het eigenlijke dispuut.

Wat betreft het vluchtrelaas van z'n oom destijds kan verzoeker uiteraard niet verweten worden dat z'n oom vroeger leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd. Zo ging verzoeker er altijd vanuit dat z'n grootvader een natuurlijke dood was gestorven, hetgeen hem uiteraard zo werd verteld. Verzoeker was toen nog maar een kind.

Ook toen z'n oom Afghanistan verliet was verzoeker nog heel jong zodat verzoeker niet op de hoogte was van de redenen van vertrek. In België hebben verzoeker en z'n oom slechts sporadisch contact, waardoor de vluchtedenen van de oom van toen tussen beiden eigenlijk niet besproken worden.

Aangaande de gedwongen rekrutering door de taliban stelt verweerster in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zouden overkomen. Echter volhardt verzoeker in z'n verklaringen, en benadrukt hij dat, omdat hij studeerde in de moskee, en daar dus af en toe aanwezig was, zij verzoeker eerst probeerden te overtuigen, maar omdat hij niet luisterde hij toch gedwongen werd meegenomen.

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15 – 16)

Anders dan verweerster in de bestreden beslissing probeert voor te houden zijn de verklaringen van verzoeker op zich niet zo bevreemdend / onlogisch te noemen. Het lijkt toch duidelijk dat, als verzoeker in eerste instantie geen oren heeft naar wat de taliban allemaal zit verkondigen, hij op de duur door hen gedwongen zal worden?

Na te zijn meegenomen kon verzoeker de 3de nacht van bij de taliban ontsnappen, dit tijdens een onbewaakt moment. Verzoeker heeft veel geluk gehad.

Hij keerde terug naar huis waarna z'n vader verzoeker onmiddellijk meenam naar het huis van z'n tante. Diezelfde nacht nog kreeg de vader van verzoeker ongewenst bezoek van de taliban en werd hij vernederd. Via z'n vader vernam verzoeker dat ze hem bleven zoeken zodat verzoeker de goede keuze heeft gemaakt om het land van herkomst te verlaten.

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, nog steeds een groot risico op vervolging loopt. Immers, zelfs al is de taliban nu aan de macht en hebben zij, volgens verweerster, geen rekruten meer nodig wil verzoeker benadrukken dat z'n meeste dorpsgenoten werken voor de taliban. Deze dorpsgenoten kennen uiteraard verzoeker, waardoor iedereen ogenblikkelijk op de hoogte zal zijn dat verzoeker terug is en hij dus nooit met rust gelaten zal worden. Verzoeker zal nl. worden gestraft voor z'n ontsnappingspoging en z'n vertrek naar het buitenland.

Verzoeker heeft dit alles ook aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

[...]

(administratief dossier van verweerster, persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11)

Verzoeker kan niet rekenen op de bescherming van het Afghaanse regime, dit is de taliban, gezien hij net door hen vervolgd wordt. Bijgevolg staat het, op grond van voorgaande en op basis van de verklaringen van verzoeker, onbetwistbaar vast dat het voor verzoeker niet langer mogelijk was om in Afghanistan te blijven.

Verzoeker dient erkend te worden als vluchteling.

- Gegronde vrees van vervolging omwille van verwestering

Verzoeker heeft reeds een lange tijd zijn land van herkomst verlaten. Een verzoek internationale bescherming werd ingediend op 6 januari 2021 hetgeen tot gevolg heeft dat verzoeker al ongeveer anderhalf jaar in België verblijft. Naast het gegeven dat Afghaanse onderdanen zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevinden, is het ook zo dat personen, zoals in casu verzoeker, een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. Immers, de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds is er een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban

terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Hieruit volgt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, gezien zij kunnen aanzien worden onislamitische, pro – regeringsgezind of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, zoals in casu verzoeker, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zodat verzoeker dient te worden erkend als vluchteling.

Dienaangaande wenst verzoeker, naar analogie, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te halen. Uit dit arrest blijkt dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft. Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond als evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, nl. die van ‘verwesterde’ Afghaanse jongeren (RVV n° 235 658 van 29 april 2020). Bovenvermeld geciteerd arrest vertoont opvallend véél gelijkenissen met de situatie waarin verzoeker zich bevindt, zodat verzoeker, eveneens de vluchtelingenstatus dient toegekend te krijgen.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’

(D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, 103 en RvS nr. 66634 van 9 juni 1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

‘Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden’ (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, 60). 8

Verzoeker wordt in Afghanistan bedreigd en vervolgd door de taliban.

4) de bescherming van het land niet kunnen of niet willen inroepen

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, 105)

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

De Afghaanse autoriteiten zijn, rekening houdende met de algemene (onveiligheids)situatie, niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond”

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden worden aan personen die bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de instanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming moeten voeren.

De term 'verzoek tot internationale bescherming' dekt dus op heden beide aspecten. Het onderzoek naar klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of **onmenselijke of vernederende behandeling** of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van **willekeurig geweld** in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. **Verweerder heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.** Naar analogie:

"Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel".

(RVV, n° 116 432 van 27 december 2013)

- Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban midden augustus 2021 op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen **het Islamitisch Emiraat van Afghanistan (hierna IEA)** uit (stuk 3, De Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/machtsovernamecompleet-taliban-roepen-islamitisch-emiraat-van-afghanistan-uit-b60690af/>, verzoeker zet in het vet).

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers **geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind**:

"But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, **the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions.**

On Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban. **Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.** (...) 10

More broadly, **the United Nations secretary-general warned of having received "chilling reports of severe restrictions on human rights" across Afghanistan since the Taliban began its takeover.**"

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om een loutere theoretische uiteenzetting gaat, maar de praktijk is anders:

"The Taliban have repeatedly vowed a complete amnesty but an intelligence document for the UN said **militants were going door-to-door hunting down former government officials and those who**

worked with US and NATO forces. According to a confidential document by the UN's threat assessment consultants seen by AFP, militants were also screening people on the way to Kabul airport.

"They are targeting the families of those who refuse to give themselves up, and prosecuting and punishing their families 'according to sharia law'," Christian Nellemann, the group's executive director, told AFP.

"We expect both individuals previously working with NATO/US forces and their allies, alongside... their family members to be exposed to torture and executions."

(stuk 4, The Journal, Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents, 20 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.thejournal.ie/protesters-ventdefiance-against-taliban-amid-uncertainty-in-afghanistan-5527292-Aug2021/>, verzoeker zet vet)

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

"Onvermijdelijk", zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghan een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten."

(stuk 7, VRT NWS, "Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk", NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen, 10 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlog-in-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/>, verzoeker zet vet).

Naast de Taliban, is ook IS opnieuw een significante dreiging. Op 26 augustus 2021 werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, 170 mensen gedood. Onder de slachtoffers waren er talibanstrijders, militairen, maar vooral veel burgers die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten (stuk 8, VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/26/vsroepen-mensen-aan-poorten-luchthaven-kaboel-op-om-weg-te-gaan/>).

Naast de Taliban én IS wordt het land duidelijk nog steeds bedreigd door **de terroristen van Al Qaida** : "Il faut d'abord évoquer al-Qaida. **Entre les talibans et al-Qaida, il y a "alignement"**, résume Didier Leroy, chercheur à l'Institut royal supérieur de défense (IRSD). Mais en même temps, "les porte-parole talibans tentent de prendre leurs distances par rapport à cet acteur qui est considéré comme 'radioactif', [...] dans la phase actuelle où ils tentent de présenter une image de 'fréquentabilité' vis-à-vis de la communauté internationale. Mais leurs propres porte-parole ont déjà admis qu'il y avait des liens notamment familiaux entre milieux taliban et Al-Qaida". Les chercheurs estiment **qu'Al-Qaida est encore présent dans une quinzaine des 34 provinces d'Afghanistan**, une "présence fortement résiduelle par rapport à l'intervention de l'Otan", précise Didier Leroy. Un phénomène milicien difficile à chiffrer."

(stuk 9, RTBF, Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans, 26 augustus 2021, te consulteren op:

https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-quel-risque-terroriste-representent-l-etat-islamique-et-al-qaida-face-aux-talibans?id=10830090, verzoeker zet vet)

De verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, werd ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntennota over terugkeer naar Afghanistan van 17 augustus 2021:

"In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been **a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country**. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan's provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. **The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians**, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country."

(stuk 5, UNHCR, Position on Returns to Afghanistan, 17 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>, verzoeker zet vet)

In februari 2022 publiceerde UNHCR vernieuwde richtlijnen over de beschermingsnoden van personen die Afghanistan ontvluchten (stuk 6, UNHCR, 'Guidance Note on the international Protection Needs of

UNHCR blijft oproepen voor een tijdelijke opschorting van negatieve beslissingen en beslissingen over de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoeken betreffende Afghaanse onderdanen. Reden hiervoor is het manifest gebrek aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen :

*"12. Given current uncertainties including disregard for the rule of law, the fear and uncertainties related to authoritarian governance, and the lack of comprehensive information about the human rights situation in Afghanistan as outlined above, in UNHCR's assessment it is not currently possible to issue comprehensive guidance on the international protection needs of people fleeing Afghanistan. While UNHCR considers that in many cases it will be possible to establish, based on the profile of the applicant and the evidence available to date about the situation in Afghanistan, that the applicant is a refugee within the terms of the 1951 Convention, the reverse does not hold true. UNHCR considers that presently it is not possible to determine with the requisite degree of certainty that an Afghan asylum-seeker is not in need of international refugee protection. **For this reason, UNHCR calls on States to suspend the issuance of decisions to individual applicants in all cases where it cannot be determined that the person in question is a refugee within the meaning of the 1951 Convention. The suspension should remain in place until such time as the situation in Afghanistan has stabilized and reliable information about the security and human rights situation is available to make a full assessment of the need to grant refugee status to individual applicants.***

13. In countries of asylum where the rights attached to refugee status are more comprehensive than the rights attached to other forms of international protection, UNHCR recommends the suspension of all decisions other than grants of refugee status, unless beneficiaries of other forms of international protection are able to lodge a claim for full refugee status once the situation in Afghanistan has sufficiently stabilized and the necessary information is available to make informed decisions on the need for international refugee protection."

(stuk 6, UNHCR, 'Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, te consulteren op Refworld | UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan).

Waar verweerster in het verleden steevast verwees naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan' uit 2018 valt het in de bestreden beslissing op dat verweerster geen enkele waarde meer hecht aan de meer recente richtlijnen van het UNHCR en deze zelfs niet meer in de bestreden beslissing vermeld.

In de bestreden beslissing haalt verweerster aan dat er in Afghanistan een sterke daling van het geweld blijkt, hetgeen alleszins niet blijkt uit de hierboven geciteerde informatie. De veiligheid kan aldus, in tegenstelling tot hetgeen verweerster probeert voor te houden, niet gegarandeerd worden. Anderzijds dient in acht genomen te worden dat de « veranderingen » die verweerster inzake het conflict – gerelateerd geweld in de bestreden beslissing aanhaalt, **zéér recent** zijn.

Teneinde haar analyse te onderbouwen hield verweerster in de bestreden beslissing rekening met het rapport EUAA Country Guidance : Afghanistan van april 2022. Deze richtlijnen geven – gelijkend op de analyse van verweerster – inderdaad aan dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is gedaald, maar zijn daarbij wel van mening dat het nog niet mogelijk is nu sluitende conclusies te trekken over de nood aan het toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15(C) van de Kwalificatierichtlijn. De beslissing van verweerster staat dus diametraal tegenover de richtlijnen van het UNHCR / EUAA, zodat de bestreden beslissing minstens al om die reden dient vernietigd en teruggestuurd te worden naar verweerster voor verder onderzoek.

De situatie in het land blijft immers onstabiel. Zoals de internationale organisaties ook terecht aanhalen ligt er op heden geen landeninformatie, of toch minstens onvoldoende landeninformatie, voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het op heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Naar analogie verwijst verzoeker dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, n° 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 10) waar er werd vastgesteld dat er **op heden onvoldoende nauwkeurige én actuele informatie** voorligt om over de algemene situatie in Afghanistan met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C – 277/11, M.M., pt. 67) :

[...]

(stuk 10, RvV n° 270 813 van 31 maart 2022)

Bovengaan de informatie toont duidelijk aan dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig én onstabiel land. Verzoeker heeft bijgevolg op z'n minst recht op het subsidiaire beschermingsstatuut.

- Betreffende de socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. 14

Verzoeker verwijst naar de precare socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Kernvraag in deze is bijgevolg, of sinds de machtsovername door de Taliban de algemene precare socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen wordt veroorzaakt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie het gevolg is van objectieve factoren, waardoor dit niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

In de bestreden beslissing betwist noch ontkent verweerster dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, maar wordt de huidige socio – economische situatie veroorzaakt door een samenloop van objectieve omstandigheden en is zij niet te wijten aan “gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”.

Verweerster verwijst in haar bestreden beslissing naar het rapport « EASO Afghanistan Country Focus » van januari 2022. Echter wordt in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9 – 10), zodat de bestaande én beschikbare rapporten **uiterst zorgvuldig**, én met de **nodige terughoudendheid**, moeten worden gelezen (stuk 10, RVV n° X van 31 maart 2022).

Zoals verweerster in haar bestreden beslissing stelt was er, in de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban een grootschalig offensief. Dit offensief heeft evenwel geleid tot een sterke toename van het aantal intern ontheemden die afkomstig waren uit bijna elke Afghaanse provincie. Op 15 november 2021 schatte de UNHCR het aantal binnenlandse ontheemden in Afghanistan op 3,4 miljoen. Sinds januari 2021 zijn er ongeveer 667 000 Afghanen ontheemd als gevolg van de toename van de intensiteit van het conflict. De International Crisis Group gaf in september 2021 aan dat het aantal binnenlandse ontheemden in Afghanistan "de afgelopen zeven maanden tweemaal zo hoog was als het maandelijkse gemiddelde van de afgelopen vijf jaar" en dat verwacht werd dat de cijfers zouden stijgen "naarmate de boekhouding van de hulporganisaties de boekhouding de omvang van de crisis bijbeent". UNHCR schatte in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.65-66).

Sinds de overname van Kaboel en het uiteenvallen van de Afghaanse overheid, vormen sinds 15 augustus 2021 de taliban de de-factoregering van Afghanistan. Sinds 7 september 2021 hebben de taliban waarnemend kabinetten op nationaal en provinciaal niveau gevormd. In oktober 2021 riepen de taliban de Afghaanse media op naar hen te verwijzen als de Islamic Emirate of Afghanistan (stuk 3) en niet termen als "taliban-groepering" te gebruiken. Voorts verklaarden zij dat zij het gehele grondgebied van Afghanistan controleerden en de bevolking diensten verleenden. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat geen enkel land het IEA officieel erkend heeft. De VN verwijzen naar de taliban als de "de-facto" autoriteiten. Wel voeren ze gesprekken met verschillende landen (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.14). 15

De administratieve en technische capaciteit van de de-factooriteiten is zeer beperkt doordat vele voormalige regeringsfunctionarissen het land zijn ontvlucht of zijn ondergedoken, alsmede door het restrictieve beleid van de de-factooriteiten ten aanzien van vrouwen en door de onzekerheid over hun vermogen om ambtenaren te betalen. Zo zijn er ook talloze bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen én lijkt de financiële en medische infrastructuur op instorten te staan:

"De Afghaanse gezondheidszorg staat, drie maanden nadat de taliban het land hebben ingenomen, volledig op instorten. Voor honderdduizenden kinderen dreigt de hongerdood. Conflictjournalist Rudi Vranckx bezocht een kinderziekenhuis in de hoofdstad Kaboel en kon met eigen ogen zien hoe dramatisch de situatie is.

"Het Afghaanse gezondheidssysteem staat op de rand van de afgrond", waarschuwt Rudi Vranckx. "Er zijn nog maar tachtig of negentig instellingen in het hele land die nog volledig functioneren. Dat is slechts een fractie van de 2.300 gezondheidsinstellingen in Afghanistan. Voor elke tienduizend Afghanen zijn er vandaag amper vijf dokters of verpleegkundigen actief."

(...)

De oorzaken voor de vele problemen zijn volgens Vranckx duidelijk. "Veel opgeleid personeel heeft het land verlaten en vrouwen die werkten in de ziekenhuizen blijven uit angst thuis", zegt hij. **"Toch is de enorme economische crisis de grootste boosdoener. De fondsen van Afghanistan blijven bevroren in het buitenland en er is niet genoeg geld om de lonen uit te betalen."**

(stuk 11, G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021 te consulteren op BEKIJK - Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten" | VRT NWS: nieuws, verzoeker zet vet)

Uit het rapport van UNDP 'Afghanistan: socio – economic outlook 2021 – 2022: averting a basic needs crisis' van 1 december 2021 blijkt bovendien dat de situatie ter plaatse afwijkt van de officiële verklaringen die de de-factoregering aflegt met betrekking tot de manier waarop recht wordt gesproken, de huis-aan-huiszoekingen bij voormalige ambtenaren aangepakt worden en de behandeling van etnische en religieuze minderheden. Vrouwen zijn uitgesloten van het openbare leven, ook van posities die de de-factooriteiten hebben gecreëerd als minister of op het niveau van onderminister. Vrouwen die in de openbare sector werkten hebben te horen gekregen dat zij niet meer aan het werk mogen gaan "totdat er procedures zijn om hun veiligheid te waarborgen".

4 UNDP 'Afghanistan: socio – economic outlook 2021 – 2022: averting a basic needs crisis', 1 december 2021, te consulteren op https://www.undp.org/library/afghanistan-socio-economic-outlook-2021-2022-averting-basic-needs-crisis?utm_source=EN&utm_medium=GSR&utm_content=US_UNDP_PaidSearch_Brand_English&utm_campaign=CENTRAL&c_src=CENTRAL&c_src2=GSR&gclid=EAlaIqobChMI8quCjZqo9wIVRwGLCh2VWAhXEAAYASAAEgL1F_D_BwE, verzoeker zet vet

In het rapport van UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, valt verder te lezen dat de taliban hebben verklaard dat zij buitenlandse hulp en handel verwelkomen. Zij worden echter geconfronteerd met een toenemende geloofwaardigheidskloof in termen van toezeggingen en praktijken. De verschillen tussen hun aankondigingen en hun acties hebben geleid tot een "wait-and-see" houding van mondiale en regionale leiders (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021- 2022, p.12). Voorts denken bepaalde experts dat de de-factoregering zich niet bewust is van de urgentie van de situatie en de noodzaak om aan bepaalde eisen te voldoen om internationale bijstand te verkrijgen (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.18).

Uit de verschillende rapporten, die zowel door verzoeker als verweerster bijgebracht worden, blijkt dat de Afghaanse economie ingestort is. Een heel complex sociaal en economisch systeem is stilgevalen vanwege de plotse machtsovername door de taliban na een 16 decennialang gewapend conflict, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de opschorting van niet-humanitaire hulpstromen en sancties, de droogte en strenge winters, de covid19-pandemie, de verlamming van het bankwezen en het financiële stelsel, maar ook wegens gedragingen van de de-facto-overheid (stuk 10, RVV n ° X van 31 maart 2022).

Eveneens is het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken, en kampen zij met grote tekorten door een gebrek aan financiering:

"Agencies working in Afghanistan urgently require \$4.44 billion under the Humanitarian Response Plan (HRP) to meet the critical needs of 22 million Afghans and stave off hunger, disease, malnutrition, death, and displacement. Additionally, under the UN's Transitional Engagement Framework (TEF), agencies

require a further \$3.6 billion to sustain essential social programmes to help the country's 38 million residents.

UNHCR needs \$340.3 million for Afghanistan this year to support its response to displaced people and other vulnerable Afghans. The agency's work in Afghanistan is currently only 28 per cent funded, with \$97 million received to date.

The consequences of late or inadequate funding for these appeals will be very real, Grandi declared. "The TEF and the HRP, alongside the \$623 million Refugee Response Plan (RRP) to support almost 6 million Afghan refugees and others residing in neighbouring countries, together underpin a cross-border vision that ultimately seeks to improve the overall humanitarian situation of Afghans, and advance their protection, including for solutions," Grandi said.

"The needs are indeed great," said Grandi, "but so too are the opportunities – as I saw at the girls' school in Jalalabad. It is now up to the international community to step up and help the resilient people of Afghanistan so they can make the most of their potential."

(stuk 12, UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te consulteren op UNHCR - UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs, verzoeker zet vet)

Het rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 28 januari 2022 geeft aan dat er verwacht wordt dat meer dan 24 miljoen mensen humanitaire hulp nodig zullen hebben in 2022, vergeleken met 18,4 miljoen in 2021. Het betreft een toename van 30,4% van de bevolking die nood zal hebben aan humanitaire hulp in 2022, terwijl het algemene niveau van het conflict aanzienlijk afgenomen is, evenals het aantal burgerslachtoffers (stuk 10, RVV n° X van 31 maart 2022).

Voorts zijn de periodes van droogte waarmee de Afghaanse bevolking geconfronteerd wordt weliswaar natuurfenomenen, doch kan er geen abstractie gemaakt worden van het gewapend conflict waarvan het land gedurende decennia slachtoffer was. In die zin dient onderzocht te worden of het gewapend conflict en het geweld dat door de Taliban gebruikt werd om aan de macht te komen niet geleid hebben tot de situatie waarbij het voor de bevolking bijzonder moeilijk was om hun gronden te bewerken en te irrigeren, waardoor ze meer vatbaar zijn geworden voor de gevaren die een droogteperiode met zich meebrengt. (stuk 10, RVV n° X van 31 maart 2022).

Waar de Afghaanse overheid voordien zulke problemen kon verlichten met behulp van westerse donaties, slaagt de Taliban hier minder in. Dit is grotendeels te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de Taliban. Deze tendens viel duidelijk te merken bij de tegenvallende donorconferentie van de VN op 31 maart 2022, die maar 2,4 miljard dollar wist op te halen in plaats van de benodigde 4,4 miljard:

"De humanitaire situatie in Afghanistan is de voorbije maanden dramatisch achteruitgegaan. Dat heeft VN-secretaris generaal Antonio Guterres gezegd bij de start van een donorconferentie. De VN riep de overheden op om 4,4 miljard dollar (3,9 miljard euro) vrij te maken voor levensreddende humanitaire hulp. Maar er werd een pak minder opgehaald: 2,4 miljard dollar (ongeveer 2,2 miljard euro) . **Volgens de VN dreigt hongersnood voor 9 miljoen Afghanen. Eén miljoen kinderen dreigt van honger te sterven."**

(stuk 13, S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NEWS, 31 maart 2022, te consulteren op VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" | VRT NWS: nieuws, verzoeker zet vet)

Concluderend, én in tegenstelling tot de summiere analyse van verweerster in de bestreden beslissing, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. Afghanistan kampt immers met verschillende crisissen tegelijkertijd met de Taliban als gemeenschappelijke deler:

"Afghanistan is mired in a humanitarian catastrophe six months after the Taliban resurgence, no matter how the numbers are counted.

With record numbers of people facing hunger and most of the population projected to plunge below the poverty line this year, aid groups are calling for unprecedented amounts of donor funding.

Behind the figures are real-world repercussions: Malnutrition is soaring as food prices climb out of reach and incomes dry up. A shattered health system faces multiple epidemics, incapacitated by frozen international aid money."

(stuk 14, I. Loy, 'Afghanistan's crises by the numbers', The New Humanitarian, 15 februari 2022, te consulteren op The New Humanitarian | Hunger, inflation, migration: Afghanistan's crises, by the numbers, verzoeker zet vet)

De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden. Verzoeker citeert dienaangaande uit het arrest van Uw Raad van 31 maart 2022:

“De Raad brengt in herinnering dat de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.”
(stuk 10, RVV n° X van 31 maart 2022)

Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socio – economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor : de Taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen in gevallen waarin het vaststaat dat :

- de persoon de Afgaanse nationaliteit heeft en,
- dat die bij terugkeer naar Afghanistan risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de humanitaire en socio – economische situatie in Afghanistan.

Verweerster dient dit alles dus verder grondig te onderzoeken, zodat aan verzoeker, gelet op de socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Verzoeker voegt volgende overtuigingsstukken bij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“- De Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/machtsovernamecompleet-taliban-roepen-islamitisch-emiraat-van-afghanistan-uit-b60690af/>;

- The Journal, Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents, 20 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.thejournal.ie/protesters-ventdefiance-against-taliban-amid-uncertainty-in-afghanistan-5527292-Aug2021/>;

- UNHCR, Position on Returns to Afghanistan, 17 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>;

- UNHCR, 'Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, te consulteren op Refworld | UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan ;

- VRT NWS, “Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk”, NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen, 10 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlog-in-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/>;

- VRT NWS, “Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170”, 27 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/26/vsroepen-mensen-aan-poorten-luchthaven-kaboel-op-om-weg-te-gaan/>;

- RTBF, Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans, 26 augustus 2021, te consulteren op: https://www.rtf.be/info/monde/detail_afghanistan-quel-risque-terroriste-representent-l-etat-islamique-et-al-qaida-face-aux-talibans?id=10830090;

- RVV n° 270 813 van 31 maart 2022 ;

- G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afgaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021 te consulteren op BEKIJK - Rudi Vranckx: "1 miljoen Afgaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten" | VRT NWS: nieuws;

- UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te consulteren op UNHCR - UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs;
- S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NEWS, 31 maart 2022, te consulteren op VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" | VRT NWS: nieuws;
- I. Loy, 'Afghanistan's crises by the numbers', The New Humanitarian, 15 februari 2022, te consulteren op The New Humanitarian | Hunger, inflation, migration: Afghanistan's crises, by the numbers."

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 17 oktober 2022, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet worden volgende rapporten genoemd:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>

3.2. De commissaris-generaal heeft op dezelfde datum, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, dd. 13 september 2022 voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan

de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar zijn herkomstland te zullen worden gedood door de taliban, omdat hij vluchtte na een poging van de taliban om hem gedwongen te rekruteren. Verzoeker werd meegenomen vanuit de moskee, waarvan hij na drie dagen kon ontsnappen naar zijn ouderlijk huis. Nadat verzoeker aldaar werd gezocht, besloot hij te vluchten. Tevens stelt verzoeker dat, sinds zijn vertrek uit Afghanistan, zijn vader werd vermoord door de zonen van zijn vaders oom – die commandanten bij de taliban zijn – wegens een gronddispuut. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoeker verklaarde zowel in Slovenië als België minderjarig te zijn, waarbij hij evenwel nadien via zijn oom, die woonachtig is in België, vernam dat hij eigenlijk al meerderjarig is, terwijl verzoeker in Afghanistan over een taskara beschikte, waarop vermeld staat dat hij meerderjarig is, zodat de indruk bestaat dat verzoeker zich bewust minderjarig voordeed;

(b) er kan geen geloof worden gehecht aan de dood van verzoekers vader, in het kader van het geschetste grondconflict, waarbij (i) verzoeker heeft nagelaten de commissaris-generaal hierover in te lichten; (ii) verzoeker amper iets concreet kan vertellen over het grondconflict, waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zou trachten zich hier beter over te informeren indien hij ten gevolge hiervan problemen vreest bij een terugkeer; (iii) verzoeker kan weinig informatie verstrekken over de zonen van de oom van zijn vader, die laatstgenoemde zouden hebben vermoord, waarbij er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker een poging zou ondernemen om meer informatie over hen te bekomen indien hij een concrete vrees koestert ten aanzien hen; (iv) er is sprake van afwijkende verklaringen tussen verzoekers vluchtrelaas en het voorgaande relaas van zijn thans in België verblijvende oom; (v) het grondconflict lijkt veeleer een toevoeging aan het asielrelaas in het kader van de nieuwe situatie in Afghanistan;

(c) er kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde rekrutering door de taliban, waarbij (i) verzoeker eerst verklaart dat hij “overtuigd” was door de taliban en later verklaard dat hij werd “geforceerd”; (ii) verzoeker kan niet verklaren waarom de taliban hem gedwongen wilde rekruteren, waarbij hij zelf aangeeft geen bijzondere skills of kennis te hebben; (iii) de stereotiepe ontsnapping op de derde dag komt weinig overtuigend over, waarbij het onwaarschijnlijk is dat verzoeker zomaar de mogelijkheid zou worden geboden om te ontsnappen en weer naar huis te keren; (iv) het gegeven dat de taliban maar éénmaal naar verzoeker is komen zoeken in zijn ouderlijke huis is niet aannemelijk, waarbij het bovendien onaannemelijk is dat de taliban verzoeker na al die tijd nog zou viseren enkel en alleen omwille van dit incident, waarbij de taliban nu ook aan de macht is en geen rekruten meer nodig heeft;

(d) verzoeker reisde via verschillende Europese landen naar België, waarbij zijn vingerafdrukken werden genomen in Slovenië, doch verzoeker heeft de uitkomst van zijn asielprocedure aldaar niet afgewacht, wat doet vermoeden dat verzoeker geen werkelijke nood aan internationale bescherming heeft.

5.1.3. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming in Slovenië niet afwachtte, betwist verzoeker dit niet. Verzoekers verklaring hiervoor, met name dat hij nooit de intentie had om in Slovenië internationale bescherming aan te vragen doch dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken te geven, overtuigt niet. Van iemand die verklaart te zijn gevlucht uit zijn herkomstland vanwege een gegronde vrees voor vervolging, mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk na zijn aankomst in Europa en van zodra hij daartoe de kans krijgt, richt tot de autoriteiten teneinde bescherming in te roepen. Dat verzoeker geenszins de intentie had om dit te doen in Slovenië, zonder hiervoor een aannemelijke reden te verschaffen, ondermijnt de ernst van de voorgehouden vrees voor zijn leven. Dat verzoeker er de voorkeur aan zou geven om door te reizen tot België, alwaar één van zijn ooms verblijft, doet hieraan geen afbreuk. Er kan worden aangenomen dat verzoekers persoonlijke voorkeuren ondergeschikt zouden zijn aan verzoekers prangende nood aan internationale bescherming.

5.1.4. Inzake het relaas dat verzoekers vader werd vermoord door de zonen van diens oom, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat: *“Zo kan u amper iets concreet vertellen over dat grondconflict en het incident dat daaruit voortkwam. U kan enkel vertellen dat uw vader is neergeschoten en gedood (zie nota’s CGVS p.8). U kwam dat te weten van uw oom in België. Maar het is helemaal niet aannemelijk dat u daarover niet meer vragen aan uw oom hebt gesteld en dat u niet meer informatie daarover hebt proberen te verzamelen via uw familie, hier of in Afghanistan. Indien dit incident werkelijk gebeurd was en u op basis daarvan werkelijk problemen vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich hierover beter informeerde. U zegt dat u uw oom geen vragen kon stellen omdat die naar zijn werk moest, of omdat die niet wilde dat u zou wenen wanneer die meer vertelde (zie nota’s CGVS p.9). Dat is uiteraard geen afdoende of geloofwaardig excuus.*

Zo weet u ook niet wat er precies aan de basis lag van dit grondconflict. U gevraagd daarnaar geeft u algemene voorbeelden van redenen waarom grondconflicten ontstaan in Afghanistan (zie nota’s CGVS p.9), maar niet waarom concreet dit conflict is ontstaan.

Zo zegt u dat de zonen van de oom (oom van vader) met wie uw vader in het grondconflict was gewikkeld bij de taliban zijn. Zij zouden uw vader hebben gedood. Maar u gevraagd naar welke functie ze in de taliban hebben, komt u niet verder dan dat het commandanten zijn (zie nota’s CGVS p.12). De taliban is heden aan de macht in Afghanistan en u daarom gevraagd welke functie ze precies hebben in het huidige Afghanistan, weet u daarop geen antwoord te geven (zie nota’s CGVS p.12). Indien u werkelijk een zeer concrete vrees aanhaalt ten aanzien van die twee neven van uw vader, dan kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u daar iets meer concreet over kan zeggen”.

Deze overwegingen zijn pertinent, raken de kern van verzoekers vluchtrelaas en vinden steun in het administratief dossier. Deze worden door de Raad overgenomen. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij herhaalt dat hij wel trachtte meer informatie te bekomen bij zijn oom, maar dat hij niet wilde “pushen”. Ook zijn moeder wilde hij niet droef maken, zodat hij niet verder vroeg naar wat er allemaal gebeurde (zie notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 11). Dit kan evenwel niet overtuigen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, kan worden verwacht dat verzoeker meer pogingen zou ondernemen om de precieze omstandigheden van zijn vaders dood en het onderliggende grondconflict te achterhalen, evenals de concrete stand van zaken met de oom van zijn vader en diens zonen, dit alles teneinde het risico dat hij zou lopen bij een terugkeer concreter in te schatten. Dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan verstrekken over het grondconflict en de escalatie hiervan, die tot de dood van zijn vader leidde, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan. Door verder te benadrukken dat hij weet dat de zonen van zijn vaders oom “commandanten” zijn bij de taliban, brengt hij de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat *“Indien u werkelijk een zeer concrete vrees aanhaalt ten aanzien van die twee neven van uw vader, dan kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u daar iets meer concreet over kan zeggen”* niet aan het wankelen. Ook de omstandigheid dat verzoeker Afghanistan intussen twee jaar geleden verliet, verschoont het gebrek aan kennis – of initiatief om meer kennis te vergaren – niet. Verzoeker verklaarde tot drie maanden voor zijn persoonlijk onderhoud nog contact te hebben gehad met zijn moeder. Dat hij gedurende deze contacten niet meer informatie trachtte te bekomen over de actuele activiteiten van de zonen van zijn vaders oom, opnieuw teneinde een concreter beeld te kunnen schetsen van de mogelijke dreiging, ondergraaft de ernst van deze voorgehouden dreiging.

5.1.5. Inzake het relaas dat verzoeker Afghanistan verliet, omwille van problemen met de taliban, nadat hij gedwongen werd gerekruteerd en kon ontsnappen uit de moskee na enkele dagen, stelde de commissaris-generaal terecht dat: *“Zo is het ten eerste opvallend dat u verklaart dat de taliban naar de moskee kwam waar u studeerde en dat men kwam vertellen om mee te gaan voor de jihad en dat u werd ‘overtuigd’ om dan te zeggen dat u ‘geforceerd’ werd meegenomen (zie nota’s CGSV p.15). U daarop gewezen kon u dat niet uitleggen en herhaalt u in algemene termen wat de taliban zou hebben gedaan in de moskee waar u studeerde. Deze vage verklaringen komen weinig aannemelijk over, zeker omdat u niet kan aanduiden waarom de taliban u wilde meenemen, u geeft zelf toe dat u geen specifieke ‘skills’ of kennis hebt (zie nota’s CGVS p.17).*

Zo zegt u zeer stereotiep dat u na enkele dagen kon ontsnappen van de taliban (zie nota(s) CGVS p.17). Dit komt weinig aannemelijk over. Indien u werkelijk door de taliban werd gevisieerd voor rekrutering kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u niet zomaar de kans werd geboden om te ontsnappen en weer naar huis te keren. Dat u dan ontsnapte en dat de taliban nadien maar één keer bij u thuis naar u is komen vragen komt al helemaal niet aannemelijk over. Uw vader zei u dat ze nadien niet meer naar uw huis kwamen (ook al zou uw vader hebben laten blijken dat u nog gezocht wordt). Dat de taliban u trouwens nu, zoveel jaren later, wegens dat incident alleen problemen zou geven komt weinig aannemelijk over. De taliban is immers aan de macht nu en heeft op zich geen rekruten meer nodig.

Aldus kan, mede gezien uw andere ongeloofwaardige verklaringen, aan uw beweerde vrees voor de taliban bij terugkeer geen geloof worden gehecht.”

Deze vaststellingen zijn pertinent, hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas en vinden steun in het administratief dossier. Door louter andermaal te volharden in de vrees voor vervolging en de eerder afgelegde verklaringen te herhalen, weerlegt verzoeker voormelde bevindingen niet. Verzoeker acht het niet onlogisch dat hij gedwongen zou worden gerekruteerd en spreekt van enorm veel geluk bij zijn ontsnapping, doch hiermee werpt hij geen ander licht op de zaak. Aangezien de commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan de vage en weinig gedetailleerde verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering en daaropvolgende ontsnapping, kan verzoeker zich hier ook niet op baseren om aan te voeren dat hij thans nog steeds vervolging vreest van de dorpelingen, die lid zijn van de taliban en die wraak zouden willen nemen voor de ontsnapping. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder en broers thans met twee ooms in Kunduz verblijven. Er blijkt niet dat zij aldaar worden lastiggevallen door talibanleden. Verzoeker zou zich bij hen kunnen vestigen, zodat hij niet dient terug te keren naar het dorp, waar alle dorpelingen hem kennen. Wanneer de *protection officer* verzoeker bevroeg over de mogelijkheid om zich in Kunduz te vestigen, stelde verzoeker enkel dat hij daar niet naartoe kon *“wegens het dispuut”*. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij is verwickeld in een gronddispuut en ten gevolge hiervan vervolging dient te vrezen. Er kan bovendien ook niet worden ingezien waarom verzoekers ooms – waarvan één oom ook zou zijn gewond geraakt in het gronddispuut – probleemloos in Kunduz zouden kunnen verblijven, doch dat verzoeker hier wel zou worden gevisieerd in het kader van dit grondconflict.

5.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.7. De verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban, noch omwille van de gedwongen rekrutering, noch omwille van het gronddispuut. De motieven in de bestreden beslissing, aangaande zijn leeftijd, de verklaringen die indertijd werden afgelegd door verzoekers in België verblijvende oom, evenals het motief dat verzoeker de moord op zijn vader niet eerder aan de commissaris-generaal ter kennis heeft gebracht, worden door de Raad als overtollige motieven beschouwd. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.8. Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift nog op dat hij langdurig afwezig is geweest uit Afghanistan, waarbij hij stelt een specifiek risico op vervolging te lopen omwille van de gepercipieerde verwestering. In zoverre verzoeker verwijst naar de “verwesterde Afghaanse onderdaan” als een sociale groep, in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

5.1.9. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of

de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.1.10. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

5.1.11. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

5.1.12. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

5.1.13. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie

geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-facto-regeringen. Bij de machtsovername heeft de de-facto-regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-facto-regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-facto ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-facto ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-facto ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-facto ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesaties”* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze

dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de facto-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.1.14. De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

5.1.15. Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

5.1.16. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

5.1.17. Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling

van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door de commissaris-generaal wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

5.1.18. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad dient op te merken dat verzoeker niet verder komt, dan het verwijzen naar het gegeven dat hij reeds anderhalf jaar in België verblijft. Verzoeker brengt evenwel geen enkele concrete informatie aan, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Ter terechtzitting verwijst verzoeker weliswaar naar zijn werk, talenkennis en integratie, doch hiervan wordt geen enkel begin van bewijs voorgelegd, zodat deze verwijzingen beperkt blijven tot louter niet-gestaafde en niet-gespecificeerde beweringen. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker minstens enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud nog in contact stond met zijn moeder (zie NPO, p. 11). Uitgaande van de leeftijd die vermeldt staat op verzoekers taskara, was verzoeker meerderjarig bij zijn vertrek uit Afghanistan, alwaar hij aldus zijn vormende jaren heeft doorgebracht. De Raad moet vaststellen dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad doet hieraan geen afbreuk. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, toont verzoeker niet aan dat de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

5.1.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico

loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

5.2.4. Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

5.2.5. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

5.2.6. De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

5.2.7. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

5.2.8. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

5.2.9. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.10. Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige,

verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto-Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de Taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

5.2.11. Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat ze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

5.2.12. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.13. In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op

dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat de taliban zich niet bewust zijn van de urgentie en de noodzaak om te voldoen aan bepaalde eisen om internationale hulp te verkrijgen.

De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.14. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

5.2.15. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.16. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.2.17. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*”

(HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

5.2.18. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 in acht genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)" van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheids-situatie" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor Kunduz werden 50 veiligheidsincidenten genoteerd. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunduz kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 6 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een aanval op een controlepost van de taliban (*battles*); een burger die door ISKP gedood werd op verdenking van spionage voor de taliban en vier incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de ANDSF (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA "Afghanistan. Security Situation" van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. De overtuiging van verzoeker dat dit niet zo is, volstaat niet.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

5.2.19. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die uiterst summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu de provincie Kunduz. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker citeert uit nieuwsrapporten en richtlijnen van UNHCR – die dateren van februari 2022 en aldus minder recent zijn dan de door de commissaris-generaal aangereikte landeninformatie – waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze incidenten worden niet betwist en werden mee in rekening gebracht bij de beoordeling. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kunduz alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige

schade. Verzoeker kan opnieuw niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

5.2.20. Het verzoekschrift stelt nog dat de veiligheidstoestand in Afghanistan nog steeds volatiel is, waarbij verzoekers veiligheid thans nog niet kan worden gegarandeerd. Dit niet-gespecificeerd en summier betoog doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Kunduz, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 9-10), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofd zouden verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES